

SACRAMENTEN ZIJN NIET ONDERHANDELBAAR

Ik ben blij dat een jonge, niet-katholieke, antropologe heeft vastgesteld dat er geen ruimte is voor devaluerende sacramenten. Niet alleen conservatieve pastoors, maar zelfs gewone katholieken zijn kennelijk radicaal overtuigd van de sacraliteit van de sacramenten. Zoveel wordt duidelijk in uw editie van 21 maart. Ons huwelijk moet ingezegend worden (1), we laten ons kind dopen (2) en we ontvangen de eerste communie (3) van een gewijde priester (4). En dan komt het allemaal goed. Als een familielid op sterven ligt vragen we niet iemand van de straat om met wat olijfolie langs te komen. We willen dat de pastoor zelf langskomt en het sacrament der zieken (5) toedient. Dat zijn vijf sacramenten waar we nog gebruik van willen maken. Maar waarom willen we die sacramenten eigenlijk en dan met name het laatste sacrament? Is dat niet juist omdat we weten dat het niet de pastoor is die de sleutel tot de hemelpoort heeft? We hebben hem zelf. We kunnen ons tot op het laatste moment nog bekeren. Denk maar aan de man aan het kruis naast Jezus. Kennelijk zijn we bang dat we het niet gaan redden. En daar zit hem nou net de kneep, daar zit onze echte angst. We leven in de overtuiging dat God wél alles ziet. We leven in een boze droom, waarin de pastoor (die niet alles ziet), ons kan redden met dat ene sacrament. Want, we geloven zo radicaal in dat sacrament dat we er toverkracht aan toekennen. We geloven dat de pastoor een Harry Potter is, een mens waarmee je kunt onderhandelen over het wel of niet hanteren van dat toverstokje. En is het niet zo dat als het geloof niet met onze veranderende wensen meebeweegt, dat we dan eigenlijk aan een ander geloof toe zijn? Het katholieke geloof kan namelijk niet meedelen met al die individuele behoeften, omdat de heilig verklaarde sacramenten niet onderhandelbaar zijn. En als we dan toch tot de conclusie komen dat het niet uw geloof is, wilt u in het vervolg dan van mijn geloof afblijven.

HEDZER KOOSTRA, ECHT

REGELS VAN DE KERK BEHOUDEN HUN WAARDE

Het maken van fouten is iets volstrekt menselijks. Het 'grondpersoneel' van Onze Lieve Heer bestaat ook uit mensen, die kunnen dus ook fouten maken, soms ook ernstige. Maar daardoor verandert de blijvende waarde van Christus' boodschap niet. Die boodschap wordt dag in, dag uit verkondigd voor iedereen die er kennis van wil nemen. Die boodschap verandert niet, maar is steeds opnieuw weer actueel. Men moet er alleen naar willen luisteren, en dat is in deze tijd, met zijn gebrek aan stilte, juist een groot probleem. Door vervreemding van, of onbekendheid met de kerk is het begrijpelijk dat men de gebruiken, waarden en normen van de kerk niet (meer) kent. Dit is echter geen vrijgeleide voor een eigen interpretatie van de geldende regels van de kerk. En hier gaat het ook nog eens over regels betreffende de eredienst. Je kunt ook geen eigen interpretatie geven aan verkeersregels, want dat leidt tot wanorde. Toegegeven: een aantal regels van de kerk is door mensen gemaakt. Maar het kan toch niet zo zijn dat regels die eeuwenlang hun waarde hebben bewezen, plotseling waardeloos zijn geworden? Of is het misschien zo dat een oppervlakkige interpretatie ervan een gemakkelijk excuus vormt voor secularisatie? Voor mij persoonlijk geldt: ik ben er dankbaar voor dat mijn ouders mij hebben geleerd te geloven en, nu zij zijn overleden, vast te houden aan Christus' boodschap van liefde.

HANS GERARDS, SITTARD

foto Harry Heuts

ELKE VERENIGING HEEFT HAAR REGELS

Ik ben zelf van de vooroorlogse generatie. Ik heb vier kinderen, maar er is nooit een priester of pastoor bij ons geweest om dat te vragen. Onze kinderen waren onze eigen keuze, en ze zijn allen met veel liefde verwelkomd. Er wordt vaak gezegd dat vroeger alles veel strenger was. Ik ben zelf een kind van 'vroeger', maar heb daar nooit last van gehad. Dat er bepaalde regels zijn waar mensen zich aan moeten houden als ze praktiserend katholiek zijn, is toch logisch? Elke vereniging heeft haar regels. Zou de katholieke kerk er dangeen mogen hebben? Ik vind het zo erg dat veel mensen niet geloven. Ik beklaag hen daarom. Wat missen ze veel, als ze maar zo oppervlakkig leven. Ik heb zelf veel verdriet moeten meemaken de laatste tijd. Naast mijn kinderen en kleinkinderen, hun trouwe liefde en zorg, zijn het geloof en de geestelijke hulp van onze pastoor daarbij een grote hulp geweest. Mijn man

was maanden ziek en bedlegerig. Meneer pastoor bracht hem trouw de Heilige Communie. Toen hij naar het ziekenhuis moest en bediend moest worden, deed onze pastoor dat. Het was immers zijn parochiaan, vond hij. Toen mijn man heenging, deed onze pastoor - die hem dus goed had gekend - de begrafenismis. Die was erg mooi. De preek geweldig en niet conservatief. Maar het schijnt bij veel mensen modern te zijn, om te klagen over het instituut 'kerk'. Ik ben gelukkig dat ik lid ben van die kerk, en ik krijg nu nog steeds steun en hulp bij mijn verdriet en eenzaamheid van diezelfde kerk en haar bedienaren. Dat er priesters zijn die zwaar in de fout gaan, is heel erg, maar dit verandert niets aan mijn gevoel voor die kerk, aan mijn geloof.

N. STROLENBERG, LANDGRAAF

Discussieer mee over de rol van de katholieke kerk in Limburg

Wanneer?
Woensdag 18 april van 19.30 uur tot 22.00 uur

Waar?
Hoofdkantoor Media Groep Limburg
Mercator 3, Sittard

Aanmelden: kerk@mg.nl
of 046-4116317

GOED ZIJN VOOR ELKAAR

Ik herken het beeld dat onderzoekster Kim Knibbe schetst, helemaal. Zelf ben ik weduwe en 75 jaar. Bij ons speelde het volgende: Onze oudste zoon Fons ging theologie studeren aan de HTP in Heerlen (de verguizing van dat instituut door Gijsen zal u wel bekend zijn). Hij was en is zeer sociaal en slaagde cum laude. Deed stage in Vrangendaal bij pastoor Meertens. Hij bleef er zes jaar werken, ondanks de stevige protesten van het bisdom. In de tussentijd leerde Fons de eerste vrouwelijke dominee in Limburg kennen, Fieke Klaver. Hij trouwde met haar in de parochiekerk. De plechtigheid werd bijgewoond door 800 mensen, afkomstig uit het hele land. Hij verkaste naar Vijfhuizen (Haarlem) en werd daar pastoraal werker op verschillende plaatsen. Hij wordt op handen gedragen door de mensen. Zijn preken zijn voor iedereen invoelbaar. Ik ben apetrots op hem. Hij wordt nu in een parochie dichterbij Vijfhuizen aangesteld. Toen dat bekend werd gemaakt na een mis, kreeg hij spontaan een groot applaus. Dus daar in Holland is de invloed van kerkbesturen op de bisschop groter. Mijn grondgedachte is: God is liefde. Maar dat ontbreekt in ons bisdom gewoon totaal. Hoeveel goede priesters en goede pastoraal werkers hebben ze hier de deur uit gejaagd? Onze oude heer pastoor Mulkens was enkele jaren geleden 60 jaar priester. Hij kreeg de eremedaal van de stad Maastricht uit handen van de burgemeester. Wie ontbrak? Het bisdom. Pastoor Mulkens kende hier iedereen en bezocht ieder die het nodig had. Mijn man en ik gingen altijd naar de zondagsmis, maar niet omdat het moest. Pastoor Mulkens is in 2000 overleden. Onze vijf kinderen met aanhang waren hier thuis daarbij aanwezig. En Fons heeft een mooi afscheid verzorgd, met een lach en een traan. Ik heb geen moment gedacht dat dit niet goed zou zijn. Zijn vrouw, de dominee, las een mooi stuk voor uit de Bijbel. Ik denk dat als de mensen goed zijn voor elkaar, zonder ruzie, dit de mooiste christelijkheid is, waar ons Opperweten met een glimlach naar zal kijken.

R. LITJENS-KURSTEN, MAASTRICHT

DE KERK IS EEN VEILIGE THUISHAVEN

In de pastorale praktijk en het persoonlijke biechtgesprek dient elke priester als een lam te zijn, attent en begripvol, rekening houdend met menselijke zwakheden: „Op de preekstoel als een leeuw, in de biechtstoel als een lam”. Natuurlijk moet de priester het steeds opnemen voor een waardige, eerbiedige viering van de sacramenten. Misschien kan hij daarbij zijn geduld wel eens verliezen en pastorale inschattingfouten maken. Maar houdt de priester zich aan zijn 'beroepscode' (om zo te zeggen), probeert hij mensen in lief en leed echt nabij te zijn, streeft hij naar een oprechte levenswandel door dagelijks te bidden en door regelmatig een geestelijk leidsman te raadplegen en probeert hij het nieuwe te beleven in respect voor het verleden, dan hoeft niemand bang voor hem te zijn, zoals de kop boven het artikel over het proefschrift van Kim Knibbe in Dagblad De Limburger van 21 maart jongstleden suggereert. Jezus zou zeggen: „Ik zal u zeggen, voor wie ge bang moet zijn: voor hem die de macht bezit om u in het verderf te storten”. De kerk, die Jezus zelf heeft gewild en heeft gesticht, is voor mij steeds een veilige thuishaven geweest van mensen die vanuit geloof, hoop en liefde met vallen en opstaan probeerden te werken aan verbetering van hun leven en aan een stukje solidariteit met elkaar. Die kerk is ook nu nog altijd mijn thuishaven! Zij is als een liefdevolle moeder die ik voor geen goud ter wereld zou willen missen!

PRIESTER P. KERKHOFS
(pastoor Grevenbicht, Schipperskerk, Born, Buchten, Holtum)

BRIEF AAN MENEER PASTOOR

Geachte heer,

Het is nu iets langer dan een maand geleden dat mijn moeder is overleden. Op 23 februari heeft de begrafenisplechtigheid plaatsgevonden. U was daarbij de dienstdoende katholieke geestelijke. Uit het voorgesprek met de familie heeft u kunnen opmaken dat de familie, met name de kinderen, veel van uw rooms katholieke opvattingen niet deelt. Sterker nog, veel van hetgeen u naar voren bracht, zien wij als moreel zeer bedenkelijk en inhumaan. Gedurende uw huisbezoek heeft u niet of nauwelijks blijk gegeven enig gevoel te hebben voor het lijden van de familie. Met name mijn vader - die net als mijn moeder nog voldoende vast in de overtuiging van het katholieke geloof leefde - heeft van u, nota bene de geestelijke, geen begrip of steun ondervonden. Mij

heeft dat niet verbaasd. Immers, ofschoon het kerkgebouw en de pastorie zich op nog geen 100 meter van de woning van mijn ouders bevonden, hebben mijn ouders gedurende de laatste 15-20 jaar niet één keer geestelijke steun in hun jarenlange noodsituatie ontvangen.

In het bijzijn van mijn zeer bedroefde vader, een man die kort daarvoor zijn vrouw heeft verloren, heeft u zowel mijzelf als mij uitgesloten ter communie te gaan (mijn zus omdat zij gescheiden is, mij vanwege mijn boeddhistische zienswijzen). Daarmee heeft u mijn vader onnodig diep gekwetst en verontrust, en daarmee de familie als geheel. Nadat ik u erop had geattendeerd, heeft u uw excuses aangeboden voor de uitermate slechte timing (niet voor de uitsluiting zelf). Dat eerste spreekt in uw voordeel.

De vraag van de getroffen en naar begrip, troost en steun werd door u helaas nadrukkelijk beantwoord met het rigide protocol van de rooms katholieke kerk. Zo heeft u zich niet of nauwelijks verdiept in de persoon die mijn moeder was, u heeft nauwelijks iets over haar gevraagd, u was niet geïnteresseerd in haar zware levensweg. Er is nauwelijks een manier denkbaar die een mens meer pijn doet dan door blijk te geven van desinteresse voor diens overleden dierbare.

U was van mening dat de inhoud van de preek allereerst moest bestaan uit datgene wat het roomse protocol voorschrijft en dat de preek geenszins, zoals u het uitdrukte, bedoeld was om een biografisch verslag van het leven

van mijn moeder te geven. Te uwer verdediging bracht u bovendien naar voren dat u slechts acht minuten preek ter beschikking stonden. Blijkbaar is in uw visie een protocollair juiste preek belangrijker dan het leven van een mens. U heeft tijdens de uitvaartdienst uw best gedaan de familie in haar wensen toch enigszins tegemoet te komen. Wat door de ene mens gezien wordt als een kleine stap, is voor de betreffende, in dit geval voor u, mogelijk een grote stap geweest, een innerlijke grensverlegging, en dat is, zoals u en ik weten, het allermeest. Daarom heb ik u aan het einde van de mis bedankt. Ik wens u oprecht beterschap, vooruitgang en meer geestelijke ruimte.

Hoogachtend,

RENÉ DOHMEN

TUSSEN
KERK EN GELOOF